

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1864-01-02)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1864-01-02)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 28. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L001991800000010.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Helsingørden 2den Januar 1864.

Kjære Fader.

Først og fremmest et „Glædeligt Nytaar“ baade til Dig og til alle de Andre derhjemme, et saa glædeligt Nytaar som vi vel kan vente os under de lidet trøstende Udsigter for Fremtiden. Jeg tømte netop mit Glas i Torsdags Aftes da Kik. slog 12, paa dette Ønske, og jeg tænkte paa alle Eder derhjemme, hvorledes I nu vel ogsaa sad omkring Bordet og drak Nytaaret ind. Jeg er som Du kan see af Overskriften, i Helsingør hos Ulstrups, hvor jeg har aflagt et Besøg idag, men forresten residerer jeg i Gurre, og det er ogsaa om mit Ophold der, jeg agter at skrive til Dig. Efter en endt Juleferie har jeg altid ment, at jeg har været rigtig paa Farten, og at Kjøbenhavn dog i Grunden er det Sted, som kan byde En Fornøielse i Overflod, men jeg kan ikke nægte, at Alt er bleven overtruffet ved dette mit Ophold i Gurre. Hver Aften Selskab, Dands, Spisen og Drikken; Gjæster komme rundt omkring fra, og Alle blive idetmindste en Nat over; hvor der bliver skaffet Plads og Sengklæder til dem Alle, maa Gud vide, men Factum er, at de ligge der. Jeg troer, at der holdtes 6 Maaltider om Dagen; man er aldrig sulten, men spises skal der alligevel. Mage til Gjæstfrihed har jeg aldrig seet før. Imidlertid er det ikke disse uafbrudte Fornøielse, disse materielle Nydelser, som gjør mig Opholdet i Gurre saa kjært; jeg har aldrig videre eftertragtet dem, s. 290 og Glassenes Klirren, Kortenes Slag, Claverets (det vil sige Dandsemusikens) Toner, de Dandsendes Omkringhvirvlen, kort sagt, alt, hvad der hører til Selskabslivet, maa gjerne Andre beholde for sig, naar jeg blot kan komme ud i den frie, friske Natur. Lad nu kun Folk i Byen sige, at den skal man ikke kunne nyde meget af om Vinteren i flere Graders Frost; man kan pakke sig godt ind, og en Tour gennem Skovene om Vintren er da noget ganske Egent i sit Slags, har noget saa forunderlig Vildt og Øde, men paa samme Tid, noget saa Tiltrækkende ved sig, men som jo ikke Folk paa Østergade og Kongens-Nytorv kunne eller ville forstaae. Jeg kan ogsaa ganske ene og uforstyrret gjøre mine Toure; thi Frederik nyder i Ro og Mag Livet inde i Stuen med Piben i Munden eller driver til Nød lidt omkring i Nærheden om Dagen, og om Aftenen gaaer han aldeles op i Selskabslivet. Hans ligefremme, ugeneerte, godmodige Character passer naturligvis ogsaa godt til de jævne Folk, som komme her. Kun naar her kommer Damer, eller Folk fra Helsingør, som skal have en Prøve paa Hovedstadens Munterhed og Lege, og overfor hvilke Frederik er noget undseelig, da bliver der lagt Beslag paa mig, og hvor nødig jeg endogsaa vil, maa jeg dog til at more Selskabet, et af de frygtligste Hoveriarbejder, der er til. Jeg er bleven bekjendt, eller rettere sagt, jeg har fornyet mit Bekjendtskab fra i Sommer med en overordentlig behagelig Mand, Skovrider Krogh, og hans Datter, en nydelig ung Pige, som er en Veninde af den unge Frøken Hansen, og som spiller overordentlig smukt paa Fortepiano, og altsaa ikke skaffer mig saa ringe en Fornøielse, da jeg, som Du veed, holder uhyre meget af Musik. Det er da i Reglen i Mørkningen, at der bliver spillet; Alle sidde ganske tause omkring i Krogene, Kakkellovnsildens røde Skin falder hen ad Gulvet, og jeg kan da frit lade Tankerne gaae saa vide omkring. Tonerne fra Instrumentet føre mig ud omkring i Skovene paa de Steder, jeg har været om Dagen, de føre mig ud paa den aabne Sø, vise mig hvor Bølgerne bryde, vise mig hvor Skibet skummer afsted, kastende Vandet op foran Bougene, Alt staar saa tydeligt for mig, jeg synes, jeg maa kunne male det. Derpaa forandrer Melodien sig; jeg synes jeg sidder hjemme i Din Stue, jeg hører atter, hvert et Ord Du sagde den Aften, jeg seer mig sidde der uden at sige et Ord, endskjøndt jeg vilde sige Dig saa meget, endskjøndt jeg vilde forsikre Dig om, at jeg ikke blot følte, at det var saa Sandt og Rigtigt, hvads. 30 Du sagde, men at jeg ogsaa fuldt og fast havde besluttet mig til at handle derefter. Jeg vilde saa gjerne have forklaret Dig den Aften, at det ikke var saameget Mangel paa Flid, som en fuldstændig Mangel paa Interesse og Opmærksomhed for hvad der foregik under Undervisningen, jeg havde, at bebreide mig. Jeg har nemlig næsten altid forberedt mig paa mit daglige Pensum, og ofte har jeg siddet ud paa Natten for at komme igjennem Cicero eller Homer. Jeg har derfor kunnet hjælpe de Andre, naar de ikke havde læst, hvilket ikke var saa sjældent. Derfor er alle, hvem der sad i Nærheden af mig kommet op, derfor har Alle undret sig over mit lave Numer, og ment at der var sket mig Uret. Men Sagen var, at jeg, naar jeg sad paa Træbænken, tabte al Interesse for, hvad der foregik om mig; jeg tegnede hele Bordet fuldt af Skibe og Søstykker, benyttede alle Meublerne til Modeller for Perspektivlære, og studere Lys og Skyggevirksomheder i den vedkommende Lærers Frakkefolder. Jeg fik et gammelt Staffeli, som stod oppe paa Skoleloftet, ned, forat tegne derpaa, og jeg har saaledes et Par Sø-stykker hængende omkring paa Væggene. Det var denne Mangel paa Opmærksomhed, denne Sløvhed for alt, hvad der foregik omkring mig, som naturligvis ikke kunde gaae, og herfor er jeg med Rette at dadle. Men netop af den Grund, at jeg er fulgt med hjemme, ved Siden af, at jeg har forsømt i Skolen, føler jeg, at jeg ikke er gaaet saameget tilbage, som jeg kunde, hvis det første ikke havde været Tilfældet, og jeg faaer derved godt Mod til nu i det nye Aar at tage fat for Alvor. Jeg havde egentlig mest Lyst til aldeles at opgive at male i de halvanden Aar, der er tilbage, men jeg troer ikke, at jeg kunde sætte det igjennem. Ja nu har jeg nedskrevet, hvad jeg vilde have sagt Dig mundtligt; undskyld mig skal det ikke, og kan hellerikke, da jeg i ethvert Tilfælde har forsømt min Pligt, men blot vise Dig, at hvad Du sagde mig den Aften, ikke er bleven optaget anderledens end det burde, hvad maaske min forunderlige Taushed kunde ladet formode. Alle hernede baade i Gurre og Helsingør bede at hilse. Lige saamange Hilsener baade til Dig og alle de Andre derhjemme fra din hengivne Søn

Holger Drachmann.